

Величко попипа кесията въ пояса си. Тежи. И много тежи; като нечиста съвѣсть. Каточели всички куршуми, които сега изстрелваха долу на пристанището, се бѣха натѣпкали въ неговата кесия. И колкото повече стреляха, толкова повече натежаваше валийското злато.

Градътъ бѣ запустѣлъ. Престрелката около парахода бѣ събрала всичко живо нататъкъ да гледа какво става. Търговцитѣ бѣха затворили дюкянитѣ си, въ занаятчийскитѣ работилници бѣха останали само най-малкитѣ чирачета, а и тѣ бѣха наизкачали по вратитѣ и се услушваха.

— Чичо, — запита едно отъ тѣхъ, — какъвъ е този гърмелъ на пристанището.

— Иди вижъ! — сопна му се Величко, — азъ отъ къде ще зная.

А въ слѣпитѣ му очи кръвта зачука: зна-ешъ! зна-ешъ! зна-ешъ!

— Знамъ, — помисли си той и се озърна да не би нѣкой да подслуша мисълта му.

Нѣколко души идваха отъ пристанището и оживено разговаряха. Величко тръгна следъ тѣхъ. Нѣкаква могъща сила го кѣраше да се вслушва и вглежда навсѣкжде.

— Юнаци, юнаци и половина, — разправяше възторжено единъ мжжъ. — Двама души да се биятъ частъ и половина съ четиристотинъ низами! Не е шега това, а юначество!..

— Трима убиха и шестнайсетъ нараниха, — продължи другъ.

— Абе, какво разправяте вие. Не видѣхте ли читацитѣ? Нито единъ не смѣеше да се приближи до парахода.

— Юнашки загинаха.